

H 1 R.

ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ.

ΥΠΟ

ΜΑΡΚΟΥ Δ. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	δραχ. 6.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρομείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΤΥΠΟΙΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΥ ΛΕΣΧΗΣ.

(Ἐν ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἀριθ. 257.)

—οοο—

1862.

Πρὸς τὰς φίλας καὶ τοὺς φίλους παῖδας.

ΕΑΝ, ὦ φίλτατα παιδιά, ἐκοπίασα χάριν ὑμῶν προηγου-
 μένως, ἢ προθυμία ὅμως διὰ τῆς ὁποίας πάντοτε ἀπεδέχθητε
 τὰ ἔργα μου, καὶ κόπους διεσκέδασε καὶ θαρβραλεώτερον ἤδη
 μὲ κατέστησεν, ὥστε ν' ἀποφασίσω νὰ συνδιαλέγωμαι μεθ' ὑ-
 μῶν συχνότερα. Ἡ μόνη μου εὐχαρίστησις εἶναι νὰ σᾶς
 φανῶ ὠφέλιμος, καὶ πρὸς τοῦτο ἔρχομαι σήμερον, ν' ἀφιε-
 ρώσω ἐντελῶς εἰς ὑμᾶς τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς μου, γρά-
 φων πολλὰ καὶ τερπνὰ, συγχρόνως δὲ καὶ χορήσιμα πράγματα
 καὶ τώρα, καὶ εἰς τὸν μετὰ ταῦτα βίον σας, διὰ νὰ γίνητε
 χρηστοὶ καὶ ἐνάρετοι πολῖται, ὠφελουῦντες καὶ ἑαυτοὺς καὶ
 τὸν πλησίον σας καὶ τὴν πατρίδα.

Τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς ὀμιλίας ἡμῶν ὀὰ ἦναι ἡ ἱερὰ
 ἱστορία, ἡ φυσικὴ ἱστορία, διάφορα τερπνὰ διηγήματα, τέχνηαι
 καὶ ἐπιστήμαι, ὅσον αἱ νοεραὶ δυνάμεις σας εἶναι ἐπιδεκτικαί,
 ἀνέκδοτα ἠθικώτατα, γεωγραφικά, γεωπονικά, σύντομοι βιο-
 γραφαὶ παλαιῶν καὶ νεωτέρων ἀνδρῶν, ἱστορία, ἐπιστολο-
 γραφία, περιγραφαί, μυθολογία, καὶ ἄλλα διάφορα μετὰ ἠθι-
 κῶν ἐφαρμογῶν καὶ παρατηρήσεων. Πάντα δὲ ταῦτα θέλομεν
 ἐκθέτει ἀπλούστατα καὶ εὐληπτότατα, διὰ νὰ τὰ ἐννοῆτε εὐ-
 κόλως. Ἐκ τῆς ὕλης δὲ ταύτης θέλετε ἔχει ἀνά πᾶσαν Πέμ-
 πτην εἰς ὄγδοον σχῆμα ἐν τυπογραφικόν φύλλον, 16 δη-
 λαδὴ σελίδας, κεκοσμημένον μετὰ εἰκονογραφιῶν.

Ἴσως δὲ πρὸς χάριν μου καὶ πρὸς χάριν σας, θέλει συν-
 τελέσει εἰς τὴν εὐόδωσιν τοῦ ἔργου τούτου καὶ ὁ ἀνὴρ ἐκεῖ-
 νος, ὁ ὁποῖος ὅλον του τὸν σοχασμόν, ὅλην του τὴν φροντίδα,
 ὅλα του τὰ ἔργα, ὀλόκληρον τὴν ζωὴν του, ἀφιέρωσεν εἰς σᾶς
 καὶ διὰ σᾶς, γράφων καὶ συμβουλευῶν παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ἐτι δὲ καὶ ἄλλοι λόγοιοι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐνέπλησαν
 θάρρους εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, θέλουσι προσφέρει τὸν
 πνευματικόν αὐτῶν ὀβολόν, διὰ νὰ καταστήσωσιν ὅσον τὸ
 δυνατόν τελειότερον τὸ ἔργον.

Τὸ φυλλάδιον τοῦτο θέλομεν ὀνομάσει « Ἡ Φιλόσοφ-

Τέκνον ἐκ νεότητος σου ἐπίλεξαι παιδείαν,
 καὶ ἔως πολιῶν εὐρήσεις σοφίαν.

γος Μήτηρ, δηλαδή ἡ μήτηρ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τὰ τέκνα τῆς καὶ φροντίζει διὰ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν τῶν. Διὰ νὰ ἔχητε δὲ, ὦ μικροὶ μου φίλοι καὶ φίλαι, τὸ ὥραϊον τοῦτο φυλλάδιον, πρέπει νὰ δίδητε καὶ κάτι τι, τὸ ὁποῖον νὰ χρησιμεύῃ εἰς ἀγορὰν χάρτου καὶ εἰς τύπωσιν τῶν ὄσων θέλομεν γράφει. Καὶ πιστεύω, ὅτι εὐχαρίστως θέλετε δίδει αὐτό, ὅταν ἀκούσητε, ὅτι δι' ὀλόκληρον ἔτος θέλετε δίδει ἕξ μόνον δραχμάς.

Ἐάν λοιπὸν ἐκ τῶν χρημάτων, τὰ ὁποῖα σὰς δίδουσιν οἱ γονεῖς σας, φροντίζητε νὰ οἰκονομηθῇ τὰ ὀλίγα αὐτὰ χρήματα, θέλετε γίνεαι συνδρομηταὶ τοῦ ὠφελιμωτάτου καὶ εὐθηνωτάτου τούτου φυλλαδίου, διὰ τὸν στολισμὸν τοῦ ὁποῖου, αὐτε κόπων, οὐτε μέσων θέλομεν φεισθῆ.

Εἰς ὑμᾶς δὲ, ὦ φιλόστοργοι γονεῖς, οἵτινες ἀναδέχθητε εὐθύνην ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων ὑμῶν, εἰς ὑμᾶς, οἵτινες θέλετε δώσει λόγον ἐν καιρῷ διὰ τὴν ἠλικίαν μόρφωσιν αὐτῶν, εἰς ὑμᾶς, λέγω, ἐναπόκειται νὰ ἐκτιμήσητε τοὺς κόπους καὶ ψυχωφελεῖς ἡμῶν σκοπούς, καὶ παράσχητε πρὸς τὰ φίλτατα ὑμῶν τοιαῦτα μέσα, ὥστε, ἂν καὶ ἀπαιτῶσι μικρὰν δαπάνην, νὰ ὑπόσχωνται ἐν ταῦτῳ τὴν μόρφωσιν τῆς καρδίας, τὸν στολισμὸν τοῦ πνεύματος, τὴν ἀνάπτυξιν τῶν νοερῶν δυνάμεων, καὶ ἐπομένως τὴν κατάρτισιν τέκνων εὐπειθῶν, ἐναρέτων πολιτῶν, εὐσεβῶν χριστιανῶν, καὶ ἀνθρώπων ὅσων τὸ δυνατόν τελειοτέρων, ὥστε νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὸν κύριον σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπλάσθησαν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

Ὅτι δὲ ἡ ἐπιχειρήσις ἡμῶν προέρχεται ἐξ ἀγαθῆς προαιρέσεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ πνεύματος κερδοσκοπίας, τοῦτο γίνεται σαφὲρον ἐκ τῆς εὐτελοῦς τιμῆς τῆς συνδρομῆς, τὴν ὁποίαν προσδιορίζομεν, καὶ ἡ ὁποία προκαταβάλλεται, ἀμα τῇ παραλαβῇ τοῦ δευτέρου φυλλαδίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Σεβτεμβρίου 1861.

Ἐββωσθε

Ὁ φίλος ὑμῶν

Μ. Δ. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΣ.

Ἡ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«Ἄκουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμούς μητρός σου» σέφανον γὰρ χαρίτων ἐστὶν σὴ κεφαλῆ, καὶ κλειὸν γρύσσον περὶ σὴ τρυχίλιφ. Παροιμίαι Σολομώντος.

Ἐκδίδεται κατὰ Ἡέμπτην.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΜΒΛΗΜΑΤΟΣ.

Εἶμαι βέβαιος, ὦ ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ὅτι εὐθὺς ἀφοῦ λάβητε εἰς χεῖράς σας τὸ φυλλάδιον τοῦτο, ἀμέσως θέλετε ρίψει τὰ βλέμματά σας εἰς τὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία εἶναι τυπωμένη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ φύλλου τούτου. ὄλων σας ἢ περιέρχεται εἶναι νὰ μάθητε τί σημαίνουσιν ὄλα ἐκεῖνα

τὰ διάφορα πρόσωπα, τὰ ὅποια παρασταίνει ἡ εἰκονογραφία. Καὶ δὲν ἔχω ἀμφιβολίαν, ὅτι εἴσθε ἀρκετὰ ἐξυπνοὶ διὰ τὸ συμπεράνῃτε τοῦτο, ἀλλ' ἐγὼ κρίνω χρέος μου νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα διὰ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα παιδία, τὰ ὅποια δὲν δύνανται διὰ μιᾶς νὰ τὴν καταλάβωσι.

Λοιπὸν, φίλτατά μου, προσέξατε διὰ τὸ νὰ μ' ἐννοήσητε.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία κάθηται, εἶναι ἡ φιλόστοργος μήτηρ ὄλων ἐκείνων τῶν παιδίων, τὰ ὅποια βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα· παρατηρήσατε ὅμως, ὅτι ἐν ἀπ' αὐτὰ εἶναι πλησίον τῆς καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του θέτει τὸν στέφανον, τὸν ὅποιον κρατεῖ μὲ τὴν χεῖρά τῆς· βλέπετε ἐκείνην τὴν μικρὰν περιστέραν μὲ τὰς ἀκτῖνας· αὐτὸ παριστάνει τὸ "Ἅγιον Πνεῦμα" διότι τοιοῦτοτρόπως ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

Νομίζω, ὅτι μὲ ἐνοήσατε ἕως ἐδῶ· τῶρα ὅμως θέλω σᾶς εἶπει, διατί ἡ φιλόστοργος μήτηρ δὲν στεφανώνει καὶ τὰ ἄλλα τέκνα τῆς, ἀλλὰ τὸ ἐν μόνον ἐξ αὐτῶν. Διότι αὐτὸ ἐφάνη ἐπιμελέστερον εἰς τὰ μαθήματά του, αὐτὸ ἦτο εὐπειθέστερον εἰς τοὺς γονεῖς του, αὐτὸ δὲν παρέλειψεν ἀπὸ τοῦ νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν του τὸ πρῶτ, ὅτε ἐξύπνα, καὶ τὸ ἑσπέρας, ὅτε ὑπῆγαινε νὰ κοιμηθῇ, καὶ εἰς τὴν τράπεζαν ἀκόμη, ὅτε ἐκάθηντο, αὐτὸ ἐδείκνυε περισσοτέραν προθυμίαν εἰς τὸ νὰ εἴπῃ τὴν προσευχὴν· αὐτὸ τέλος πάντων ἔκαμνεν ὅλα τὰ θελήματα τῶν γονέων του μὲ περισσοτέραν προθυμίαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους του ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς, καὶ διὰ τοῦτο τὸ "Ἅγιον Πνεῦμα" ἤρχετο εἰς βοήθειάν του καὶ τὸ ἐνεδυνάμωκεν περισσότερο εἰς τὸ νὰ κάμῃ τὰ καλὰ ἔργα· ἡ δὲ μήτηρ του ἠθέλησε νὰ βραβεύσῃ αὐτὸ διὰ τὴν καλὴν του διαγωγήν, καὶ τὸ ἐστεφάνωσεν ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ἀδελφούς καὶ

τὰς ἀδελφάς του, ὅχι διὰ καμμίαν ἄλλην αἰτίαν, διότι ὡς φιλόστοργος μήτηρ ἠγάπα καὶ τὰ λοιπὰ τέκνα τῆς ἐπίσης ὡς αὐτό, καὶ ἐφρόντιζεν ἐπίσης διὰ τὴν καλὴν των ἀνατροφὴν, ἀλλὰ διὰ τὸ νὰ φιλοτιμήσῃ καὶ ἐκεῖνα νὰ κάμνωσι τὸ χρέη των μὲ περισσοτέραν προθυμίαν καὶ ἀκρίβειαν.

Ἐὰν λοιπὸν καὶ σεῖς, μικροῖ μου φίλοι καὶ μικραὶ μου φίλαι, μιμηθῆτε τὸ παράδειγμα τοῦ καλοῦ ἐκείνου παιδίου, καὶ συχνάζετε εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἀκούητε μὲ προσοχὴν τοὺς διδασκάλους σας, καὶ μανθάνητε τὰ μαθήματά σας, ἐὰν δὲ ὅταν ἐπιστρέψῃτε εἰς τὴν οἰκίαν, καταγίνησθε, ὅχι εἰς τὰ παιγνίδια ἀκατάπαυστα, ἀλλὰ προμελετᾶτε, ὅτι μάθημα ἔχετε νὰ εἴπητε τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ γυμνάζησθε εἰς τὴν ἰχνογραφίαν σας, ἀντὶ νὰ χάνητε τὸν καιρὸν σας τρέχοντες ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ φροντίζετε νὰ ἦσθε ἠγαπημένα μὲ τοὺς συμμαθητάς σας, καὶ νὰ μὴ κακολογήτε οὔτε τοὺς ὑπηρέτας σας οὔτε κανένα, καὶ νὰ σέβησθε τοὺς γονεῖς σας, καὶ νὰ τιμᾶτε τοὺς μεγαλειτέρους σας, καὶ νὰ πηγαίνητε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὰς ἑορτάς, ἐστὲ βεβαίον, ὅτι καὶ εἰς σᾶς θέλει στείλει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς τὸ "Ἅγιον Πνεῦμα", ὅπως τὸ ἔστειλε καὶ εἰς τοὺς Ἀποστόλους καὶ μαθητάς του, καὶ θέλει σᾶς φωτίσει νὰ γίνητε καλοὶ καὶ ἐνάρετοι χριστιανοί, καὶ ἐπομένως μετὰ θάνατον θὰ ὑπάγητε εἰς τὸν Παράδεισον ὁμοῦ μὲ τοὺς δικαίους καὶ ἁγίους.

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΟΥ ἔΤΟΥΣ.

Πόσον ἀνυπομόνως προσμένω τὴν πρώτην τοῦ ἔτους! πότε θὰ ἐξημερώσῃ ἡ ὥραία ἐκείνη ἡμέρα, ἔλεγεν ὁ δωδεκαετῆς Ἀντώνιος πρὸς τὸν συμμαθητὴν του Ἀναστά-

σιον· ὁ πατήρ μου, βέβαια, μοῦ ἐτοιμάζει κάτι ὠραῖον πράγμα διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Βασιλείου, διότι ἔβαλα ὄλα μου τὰ δυνατὰ νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσω καθ' ὄλον τὸ ἔτος.

Καὶ ἐγώ, ἀποκρίνεται ὁ Ἀναστάσιος, πιστεύω, ὅτι εὐχαρίστησα τὴν μητέρα μου, ἐκτὸς μιᾶς φορᾶς, ὅτε δὲν ἤξευρα καλὰ τὸ μάθημά μου, ἀλλὰ κατόπιν τὸ ἔμαθα καὶ μ' ἐσυγχώρησε· προχθὲς ὑπῆγεν εἰς τὰ ἐμπορικὰ ἀναμφιβόλως κἀνὲν ὠραῖον πράγμα ἠγόρασε διὰ νὰ μοῦ προσφέρῃ δῶρον μεθούριον· ὦ! πόσον ἀγαπῶ τὴν μητέρα μου! Λυποῦμαι, ὅτι δὲν ζῆ καὶ ὁ πατήρ μου· ἐὰν ἔζη ἤθελον τὸν ἀγαπᾶ καὶ αὐτὸν ὡς καὶ τὴν μητέρα μου· ἀλλὰ δόξα σοι ὁ Θεός, διότι μοῦ ἀφήκε τοῦλάχιστον τὴν μητέρα μου διὰ νὰ φροντίζῃ δι' ἐμέ.

Καὶ σύ, ὀρφανὲ Γεώργιε, διατί εἶσαι περίλυπος; μήπως δὲν ἐλπίζεις νὰ λάβῃς κἀνὲν ἀγιοβασιλιζάτικον ἀπὸ τὴν θείαν σου;

Ἀπὸ τὴν θείαν μου; αὐτὴ ἡ δυστυχὴς μόλις μὲ διατηρεῖ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἐπειδὴ τὰ ἔξοδα εἶναι βαρέα, σκέπτεται νὰ μὲ βάλῃ εἰς καμμίαν τέχνην· ἂν ἔζων καὶ οἱ ἰδικοὶ μου γονεῖς, ἤθελον καὶ ἐγὼ μάθει γράμματα, ἀλλ' ἄς ἔχη δόξαν ὁ Θεός, αὐτὸ ἦτο τὸ θέλημά του· καὶ τὸ ἀτυχὲς παιδίον ἀπεχαιρέτησε τοὺς φίλους του καὶ ἀνεχώρησε λυπημένον καὶ μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς.

Πόσον τὸν λυποῦμαι! εἶπεν ὁ Ἀναστάσιος.

Καὶ ἐγώ, τὸν καυμένον, ἀπεκριθὴ ὁ ἄλλος· εἶναι καλὸς καὶ ἐπιμελὴς μαθητῆς, καὶ εἶναι κρίμα νὰ διακόψῃ τὰ μαθήματά του· δὲν θὰ αἰσθανθῶ εὐχαρίστησιν μὲ τὸ ἀγιοβασιλιζάτικόν μου, ἐνόσω ἐνθυμοῦμαι τὸν πτωχὸν Γεώργιον καταλυπημένον· ἤξεύρεις, Ἀναστάσιε, μοῦ ἔρχε-

ται μία ἰδέα κατὰ νοῦν, ἔχω συνάξει ὀλίγα χρήματα ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια μοῦ δίδει ἡ μήτηρ μου, θὰ τοῦ ἀγοράσω ἕν ὠραῖον κονδυλομάχαιρον, καὶ μεθαύριον ὅταν ὑπάγω νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ θὰ τοῦ τὸ προσφέρω, διότι βλέπω, ὅτι δὲν ἔχει τοιοῦτον, καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Καὶ τί θὰ τὸν ὠφελήσῃ τὸ κονδυλομάχαιρον, εἶπεν ὁ Ἀναστάσιος, ὅταν θὰ διακόψῃ τὰ μαθήματά του;

Ἄντ. Τοῦλάχιστον τοῦ χρησιμεύει καὶ ἐκτὸς τοῦ σχολείου.

Ἄναστ. Ὁχι, φίλε μου, ἐγὼ σκέπτομαι κάτι ἄλλο διὰ τὸν πτωχὸν μας φίλον.

Ἄντ. Τί σκέπτεσαι.

Ἄναστ. Ἀλλὰ μόνος μου δὲν δύναμαι νὰ τὸν συνδράμω· ἂν μοῦ δίδῃς τὸν λόγον σου νὰ δεχθῆς ὅ,τι σοῦ προτείνω, σοῦ τὸ λέγω.

Ἄντ. Ἄν ᾔναι δυνατόν;

Ἄναστ. ὦ! βέβαια, δυνατώτατον.

Ἄντ. Αἶ! σοῦ ὑπόσχομαι, λέγε.

Ἄναστ. Εἶπέ μου, πρῶτον, τί σοῦ δίδει ἡ μήτηρ σου καθ' ἑκάστην πρωίαν;

Ἄντ. Εἴκοσι λεπτά.

Ἄναστ. Λοιπόν, εἴκοσι γεπτὰ καθ' ἡμέραν συνάζονται ἕξ δραχμαὶ κατὰ μῆνα.

Ἄντ. Ἐπειτα;

Ἄναστ. Ἡξεύρεις, ὅτι κατὰ μῆνα ἀνταλλάσσει ὁ διδάσκαλος τὰ εὐσημα τῶν μαθητῶν μὲ χρήματα· ἔχω συνηγμένα ἀρκετά, καὶ εἰς τὸ ἔξῃς θὰ φροντίζω νὰ συνάζω περισσότερα· ἐμβαίνω συχνὰ πρωτόσχιλος· ἀπὸ τὰ βραβεῖα λοιπόν, τὰ ὅποια λαμβάνω, ὡς πρωτόσχιλος καὶ ὡς ἐπιμελὴς θὰ συνάζω περίπου τρεῖς ἢ τρεῖς καὶ ἡμίσειαν

δραχμὰς κατὰ μῆνα, αἱ ὅποιοι προστιθέμεναι εἰς τὰς ἑδικάς σου κάμνουσι δραχμὰς ἑννέα ἢ ἑννέα καὶ ἡμίσειαν κατὰ μῆνα.

Ἄντ. Βλέπω, φίλε μου, ὅτι εἶσαι ἄριστος ἀριθμητικός.

Ἄναστ. Ἄς ἦναι δά, ἀκουσον τώρα.

Ἄντ. Ἀκούω.

Ἄνας. Μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα, ἐὰν δὲν τὰ ἐξοδεύωμεν, δυνάμεθα νὰ βοηθήσωμεν τὸν καυμένον τὸν Γεώργιον, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ μαθήματά του.

Ἄντ. Εὐγέ σου, Ἄναστάσιε, ἐξαίρετα συλλογίζεσαι καὶ συμφωνῶ καθ' ὀλοκληρίαν μὲ τὴν ιδέαν σου· ἀλλὰ νομίζω, ὅτι μὲ τόσα χρήματα δὲν δύναται νὰ διατηρηθῇ.

Ἐπειτα ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ χορηγῶ καὶ τὰς ἑξ δραχμὰς κατὰ μῆνα· διότι πρέπει μίαν νὰ κρατῶ τοῦλάχιστον τὸν μῆνα διὰ προσφάγιόν μου· ὀλίγον τυρίον μὲ ἀρκεῖ, ἢ καὶ ὀλίγαι σταφίδες, ἢ δύο ξηρὰ σῦκα διὰ τὰς νηστησίμους ἡμέρας.

Ἄναστ. Πολὺ καλὰ! ἡ γραῖα θεία του, ὅταν ἔχη καὶ δικτῶ μόνον δραχμὰς κατὰ μῆνα θὰ κάμῃ τρόπον νὰ τὸν διατηρήσῃ κατὰ τὸ παρόν, διότι τὸν ἀγαπᾷ.

Ἄντ. Λοιπὸν;

Ἄναστ. Λοιπὸν, νὰ συντάξωμεν μίαν ἐπιστολὴν, καὶ νὰ γράψωμεν τὸν σκοπὸν μας αὐτόν, ἀλλὰ μὲ εὐμορφον τρόπον διὰ νὰ μὴ φανῇ, ὅτι τοῦ κάμνομεν ἐλεημοσύνην· ἔπειτα τὴν καλλιγραφῶμεν καί

Ἄντ. ὦ! ὅσον διὰ καλλιγραφίαν, μὴ σὲ μέλλει, λάβε σὺ αὐτὴν τὴν φροντίδα.

Ἄναστ. Ἐλα, ἐγὼ τὴν καλλιγραφῶ, ἔπειτα μεθαύριον τὴν πρώτην τοῦ ἔτους πηγαίνομεν εἰς τὴν οἰκίαν του, τὸν ἐπισκεπτόμεθα, καὶ τοῦ τὴν δίδομεν ὡς παντοτεινὸν ἀγιοβασιλιτίκον.

Ἄντ. Ἐξαίρετα! Θαυμάσια!

Ἐφόντι, τὰ φιλάνθρωπα ἐκεῖνα παιδιὰ ἐξετέλεσαν τὸ σχέδιόν των ὅπως τὸ ἐμελέτησαν.

Ἐπρεπε νὰ ἦσθε, φίλτατά μου παιδιὰ, ἀπὸ ἓν μέρος τὴν ὥραν ἐκείνην, ὅτε ὁ Γεώργιος ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν· δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης ἔτρεχον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του· ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλόν των, τοὺς κατεφίλει τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον, καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν ἐξέφρασε τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν ἀγαθὴν πρὸς αὐτὸν προαίρεσίν των.

Ἡ δὲ γραῖα θεία του, ὅτε ἤκουσε τὸν φιλάνθρωπον τρόπον τῶν παιδιῶν ἐκείνων, τόσον συνεκινήθη, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ διατηρήσῃ εἰς τὸ σχολεῖον τὸν ἀνεψιὸν της, ἂν καὶ ὑπέφερε μεγάλας στενοχωρίας εἰς τὸ νὰ διαθρέψῃ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον προέκοπτε τόσον εἰς τὰ μαθήματά του, καὶ τόσον καλὸν τρόπον εἶχε πρὸς τοὺς συμμαθητάς του καὶ πρὸς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ γονεῖς τῶν ἄλλων παιδῶν, τὸν ἐδείκνυον ὡς παράδειγμα εἰς τὰ τέχνα των.

Ἄφοδ δὲ προώδευσεν, οἱ διδάσκαλοί του ἐπρομήθευσαν εἰς αὐτὸν νὰ προγυμνάξῃ μερικὰ παιδιὰ, τὰ ὅποια ἦσαν ἀδύνατα εἰς τὰ μαθήματά των, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐκέρδιζε τώρα περισσότερα χρήματα, καὶ ἀνεκούφιζε καὶ τὴν γραῖαν θείαν του, καὶ αὐτὸς ἐτρέφετο μὲ καλλιτέραν τροφήν· ἐνῷ πρότερον πολλάκις ἐπέρνα ὀλόκληρος ἡμέρα χωρὶς νὰ φάγῃ τίποτε ἢ καὶ μόνον ξηρὸν ψωμίον.

Τέλος πάντων ὁ Γεώργιος τελειώσας τὸ γυμνάσιον ἐνεγράφη εἰς τὸ πανεπιστήμιον φοιτητῆς τῆς θεολογικῆς σχολῆς, ὅπου ἔδωκεν ἐπίσης δείγματα τῆς ἐπιμελείας του, τῆς εὐφυΐας του καὶ τῆς καλῆς διαγωγῆς του. Ἡ δὲ Κυβέρνησις μαθοῦσα τὰ καλὰ τοῦ νέου προτερήματα, τὸν ἔκαμεν ὑπότροφον, τὸν ἐστεῖλεν εἰς τὴν Εὐρώπην, κα

μετά ταῦτα, ἀφοῦ ἐπανήλθεν ἐκεῖθεν, τὸν διώρισε καθηγη-
τὴν εἰς τὸ πανεπιστήμιον.

Τώρα ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸν Ἀναστάσιον καὶ τὸν
Ἀντώνιον.

Τὰ παιδιά ταῦτα ἐξηκολούθουν νὰ συνάζωσι κατὰ τὴν
ὑπόσχεσίν των τὰ ὀλίγα χρήματά των, ὁ μὲν Ἀντώνιος,
ἐκ τῶν ὧσων ἐλάμβανε διὰ προσφάγιον, διὰ νὰ μὴ ἐπι-
στρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν τὸ μεσημέριον, ὁ δὲ Ἀναστάσιος
ἐξαργυρώνων τὰ εὐσημά του, ὁ ὅποιος, ἀφ' ὅτου ἔβαλε
κατὰ νοῦν τὴν φιλόανθρωπον ταύτην πράξιν, κατέβαλλε
περισσότεραν ἐπιμέλειαν εἰς τὰ μαθήματά του, καὶ τοιου-
τοτρόπως τώρα ἐλάμβανε διπλάσια εὐσημα.

Ἀφ' ἧς ὁμοῦς ἡμέρας ἤρχισεν ὁ Ἀντώνιος νὰ περνᾷ μὲ
ἐξροφαγίαν τὸ μεσημέριον ἐκουσίως διὰ νὰ φυλάττῃ τὰ
χρήματά του, παρήλθεν ὀλόκληρος μῆν, καὶ ἀπὸ τὴν εὐχα-
ρίστησιν, ὅτι ἔκαμνε καλὸν εἰς ἓν πτωχὸν παιδίον, δὲν
ἤσθάνετο καμμίαν μεταβολὴν εἰς τὴν ὑγείαν του. Ἄλλ'
οἱ γονεῖς του, οἱ ὅποιοι ἔβλεπον τὸ παιδίον, ὅτι ἀπό τινος
καιροῦ ἤρχισε νὰ χλωμαίνῃ, δὲν ἤξευρον ποῦ ν' ἀποδώ-
σωσι τὴν αἰτίαν, καὶ ἐλυποῦντο πολὺ· ὁ ἰατρὸς προσκλη-
θεὶς εἰς τὴν οἰκίαν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ τί ἐπασχε,
καὶ τοῦτο ἀνησύχησεν ἔτι περισσότερο τοὺς γονεῖς του.

Τέλος πάντων ἡ μήτηρ του μίαν ἡμέραν τὸν λαμβάνει
κατὰ μέρος, καὶ τὸν ἐρωτᾷ τὸ αἴτιον τῆς ἀδυναμίας καὶ
τῆς χλωμότητός του· τὸ παιδίον τότε εὐρέθη εἰς πολλὰ
δύσκολον θέσιν· νὰ εἶπῃ ψεῦδος, τοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ἦτο
ἁμαρτία, καὶ δὲν ἤθελε νὰ πράξῃ τοιαύτην ἁμαρτίαν· νὰ
εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐφοβείτο μήπως τὸν ἐπιπλήξῃ ἡ μή-
τηρ του, καὶ ἐπομένως τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κάμῃ

τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισεν. Ἡ μήτηρ ὁμοῦς βλέ-
πουσα τὴν σιωπὴν του καὶ ὑποπτεύουσα, ὅτι κάτι τι συμ-
βαίνει, ἐπέμεινε νὰ τὸν ἐξετάζῃ.

Μῆτῆρ μου, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, ἐνόμιζον, ὅτι ἤθελον
βοηθήσει ἐν ὄρφανόν καὶ πτωχὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ
καὶ ὁ Ἀναστάσιος ἀγαπῶμεν πολὺ, διότι εἶναι πολλὰ
καλὸν καὶ φρόνιμον. Διὰ τοῦτο ἀπεφασίσαμεν νὰ τοῦ δι-
δωμεν κατὰ μῆνα, ἐγὼ μὲν ὅσα χρήματα συνάζω ἀπὸ ἐ-
κεῖνα, τὰ ὁποῖα μοῦ δίδεις διὰ προσφάγιον τὸ μεσημέριον,
ὁ δὲ Ἀναστάσιος ὅσα συνάζει ἀπὸ τὴν ἐξαργύρωσιν τῶν
εὐσημῶν του, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ζῆ καὶ νὰ μάθῃ γράμ-
ματα, πρὸς τὰ ὁποῖα ἔχει μεγάλην κλίσιν. Σοῦ ζητῶ
συγχώρησιν, μῆτῆρ μου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μ' ἐμ-
ποδίσῃς ἀπὸ τοῦ ν' ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, διότι
ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν μου θ' ἀποθάνω.

Τότε ἡ φιλόστοργος ἐκεῖνη μήτηρ ἐνηγκαλίσθη τὸν φι-
λόανθρωπον καὶ φιλότιμόν της υἱὸν περιπαθῶς τὸν κατε-
φίλησε, καὶ ἔχυσε δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν,
διότι τὴν ἠξίωσε νὰ ἔχῃ τοιοῦτον παιδίον. Καὶ ὅχι μόνον
δὲν τὸ ἐπέπληξε παντάπασιν, ἀλλὰ καὶ ἐδιπλασίασε τὸ σιτη-
ρέσιόν του. Ἐδῶκε δὲ ἀμέσως εἶδησιν εἰς τὴν μητέρα τοῦ
Ἀναστασίου, ἡ ὁποία ἔμεινεν ἐκθαμβος, διότι τόσον μικρὰ
παίδια ἠδυνήθησαν νὰ συλλογισθῶσι μίαν τοιαύτην καλὴν
πράξιν, καὶ τότε ἐνόησε τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν μόλις
τρεῖς ὥρας ἐκοιμάτο τὸ ἡμερονύκτιον ὁ υἱὸς της, καὶ ἐ-
μελέτα ἀκατάπαυστα.

Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ τὸν καλὸν Ἀναστάσιον ἐπήνεσεν ἡ
μήτηρ του, ἀλλὰ τὸν περιώρισε εἰς τὴν προτέραν του
μελέτην, φοβουμένη μήπως ἀσθενήσῃ, διότι ἦτο ἀδυνάτου
κράσεως· ἐφρόντιζεν ὁμοῦς νὰ τοῦ χορηγῆ κατὰ μῆνα καὶ

ὄλιγα χρήματα διὰ τὰ δίδη¹δομοῦ με ὅσα ἐσύναζεν ἐκ τῶν εὐσήμεων εἰς τὸν φίλον του Γεώργιον. Τὴν ἐπαύριον οἱ γονεῖς τοῦ Ἀντωνίου ἐκάλεσαν τὸν Ἀναστάσιον ὄμοῦ με τὴν μητέρα του εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἀφοῦ συνέφχγον καὶ συνευφράνθησαν ἐδόξασαν ὄμοῦ τὸν Θεόν, χαίροντες διότι ηὐδόκησε νὰ τοὺς χαρίσῃ τόσον καλὰ τέκνα, καὶ ἐδεήθησαν εἰς αὐτὸν νὰ τὰ φωτίσῃ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς.

Ἡ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Καθὲν ἀπὸ σᾶς, παιδιά μου, βεβαίως ἠρώτησε πολλάκις: « τίς ἔκαμε τὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος μᾶς φωτίζει; τίς ἔκαμε τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, τὰ δένδρα, τὰ ζῶα, καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον; » Τὰ παιδιά τῆς ἡλικίας σας εἶναι περίεργα, καὶ τοῦτο εἶναι πολλὰ φυσικόν, διότι ἐπιθυμοῦσι νὰ μανθάνωσι καὶ νὰ ἐξηγῶσιν εἰς αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι, ὅ,τι ἤθελον τοὺς ἐρωτήσῃ. Λοιπόν, διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὴν ἀξιέπαινον αὐτὴν περιέργειάν σας, θέλω προσπαθῆσαι νὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν, ἣ ὁποία, νομίζω, θὰ σᾶς φανῆ ἀρκετὰ εὐχάριστος, διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃτε μετὰ προσοχῆς.

Πρέπει πρῶτον νὰ σᾶς κάμω μίαν παρατήρησιν, ὅτι ὁ τεχνίτης ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κτίζει μίαν οἰκίαν με λίθους, με ξύλα, με λάσπην, με σίδηρα, καὶ τέλος πάντων με ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον διὰ τοιαύτην οἰκοδομήν, δὲν κάμνει, νομίζω, κανὲν παράδοξον πρᾶγμα, διότι δὲν ἔχει καμμίαν ἄλλην ἱκανότητα, παρὰ νὰ μεταχειρίζεται με περισσοτέραν ἢ ὀλιγωτέραν ἐπιτηδειότητα τὰ διάφορα πρᾶγματα, τὰ ὁποῖα τοῦ χρειάζονται διὰ τὸ ἔργον του. Ἄλλ' ὁ τεχνίτης ἐκεῖνος, ὅστις ἤθελε κτίσει οἰκίαν (ἐὰν τοῦτο ἦτο

δυνατόν), εἰς ἄνθρωπον χωρὶς νὰ ἔχη οὔτε λίθους, οὔτε ξύλα, οὔτε λάσπην, οὔτε σίδηρον, οὔτε, ἐπὶ τέλους, κανὲν ἀφ' ὅσα τοῦεῖναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν, ὡς αὐτὸς δά, δένειναι ἀληθές, ὅτι εἶναι ὁ ἐπιτηδειότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς τεχνίτας; Λοιπὸν πρέπει νὰ τοῦ δώσωμεν ἐν ἄλλο ὄνομα, παρὰ τὸ ὄνομα ἀπλοῦς τεχνίτης, δηλαδὴ ἔπρεπε νὰ τὸν ὀνομάσωμεν ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ τοῦ ἔργου του, καὶ με τὴν λέξιν Δημιουργός, ἐννοοῦμεν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ κάμῃ κατι τι ἐκ τοῦ μηδενός.

Λοιπὸν, παιδιά μου, μόνος ὁ Θεὸς πρέπει νὰ λάβῃ τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ δημιουργοῦ, διότι μόνος αὐτὸς ἠδυνήθη νὰ κάμῃ ὅλα τὰ πρᾶγματα ἐκ τοῦ μηδενός· ἣ δὲ θαυμασία αὕτη ἐργασία τοῦ Θεοῦ ὀνομάζεται ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ, τῆς ὁποίας τὴν ἱστορίαν θέλω σᾶς διηγηθῆ κατ' ἀρχάς, διὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ καταλάβητε τὴν σοφίαν καὶ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ κάμῃ ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἤρκει μόνον νὰ θέλῃ τοῦτο.

Τώρα, εὐκόλως δύνασθε νὰ καταλάβητε, ὅτι ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον, ἠδύνατο εἰς μίαν μόνην στιγμὴν νὰ δημιουργήσῃ διὰ μιᾶς ὅλα τὰ ἐμψυχα καὶ ἄψυχα πρᾶγματα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τὸν κόσμον· ἀλλ' ὁ Θεός, ὡς πάνσοφος, ἠθέλησε νὰ τελειώσῃ τὸ μέγα τοῦτο ἔργον εἰς ἕξ ὀλοκλήρους ἡμέρας. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἐδημιούργησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὅπου ὑπῆρχε τότε σκότος βαθύ· ὁ δὲ Θεὸς διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του, εἶπε μόνον τὸ ἐξῆς: « ΓΕΝΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ » καὶ τὸ φῶς παρευθὺς ἐγεννήθη. Ἄλλὰ τὸ φῶς τοῦτο, παιδιά μου, δὲν ἦτο τοῦ ἡλίου, διότι ἥλιος τότε δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη· καὶ ὁ Δημιουργός ὠνόμασε τὸ μὲν φῶς ἡμέραν, τὸ δὲ σκότος νύκτα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸ ΣΤΕΡΕΩΜΑ, δηλαδή τὴν ἀπειρον ἐκείνην ἔκτασιν, ἣ ὁποία περικυκλώνει τὴν γῆν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὸ ΟΥΡΑΝΟΝ.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ Ὑψιστος (τὸ ὄνομα τοῦτο δίδουσι προσέτι εἰς τὸν Θεόν, διότι εἶναι ἀνώτερος ὄλων τῶν κτισμάτων) ἠθέλησε νὰ συναθροισθῶσιν εἰς ἓν μέρος ὄλα τὰ ὕδατα, τὰ ὁποῖα περικυκλώνουσι τὴν γῆν, διὰ νὰ σχηματίσῃ τὰς θαλάσσας, τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμούς. Τότε ἐφάνη ἡ ξηρὰ κατὰ προσταγὴν τοῦ Δημιουργοῦ, καὶ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπρόσταξε νὰ σκεπασθῇ ἀπὸ φυτὰ· μετὰ τὸ ὄνομα δὲ τοῦτο ὀνομάζουσι τὰ βότανα, τὰ δένδρα, τὴν χλόην, καὶ πᾶν ὅ,τι φυτρώνει ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Τὴν τετάρτην ἡμέραν ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν ἥλιον, διὰ νὰ φωτίξῃ καὶ νὰ θερμαίῃ τὸν κόσμον· τὴν δὲ φωτεινὴν ταύτην σφαῖραν, ἣ ὁποία εἶναι περισσότερον ἀπὸ ἓν ἑκατομμύριον φορὰς μεγαλειτέρα τῆς γῆς, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῆς ὁποίας δὲν δυνάμεθα νὰ προσηλώσωμεν τὰ ὀφθαλμὰ ἡμῶν, ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς εἰς μίαν μόνην στιγμὴν. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐποίησε τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀναριθμήτους ἀστέρας, τοὺς ὁποίους βλέπομεν λάμποντας εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν νύκτα, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ὁ ἥλιος. Θὰ ἔλθῃ καιρὸς, παιδία μου, νὰ μάθητε εἰς ποίους θαυμασίους νόμους ὑπόκεινται τὰ φωτεινὰ ταῦτα ἄστρα, καὶ τότε θὰ ἐννοήσητε κάλλιον, παρ' ὅσα ἐγὼ σᾶς εἶπον, τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Ποιητοῦ αὐτῶν τῶν πραγμάτων.

Ἐν τούτοις, ἕως τῶρα, ὁ Θεὸς εἶχε ποιήσει μόνον ἄψυχα πράγματα, δηλαδή, ὅσα δὲν δύνανται ν' ἀναπνεύσωσιν ἢ νὰ περιπατήσωσι· δὲν ἦτο ὅμως διόλου δύσκολον εἰς αὐτὸν τὸν Μέγαν Ποιητὴν νὰ ποιήσῃ καὶ τὰ ἐμφυχα· ὅθεν ἓνα μόνον λόγον εἶπε, καὶ ἓν τῶ ἅμα ἡ θάλασσα ἐγένε-

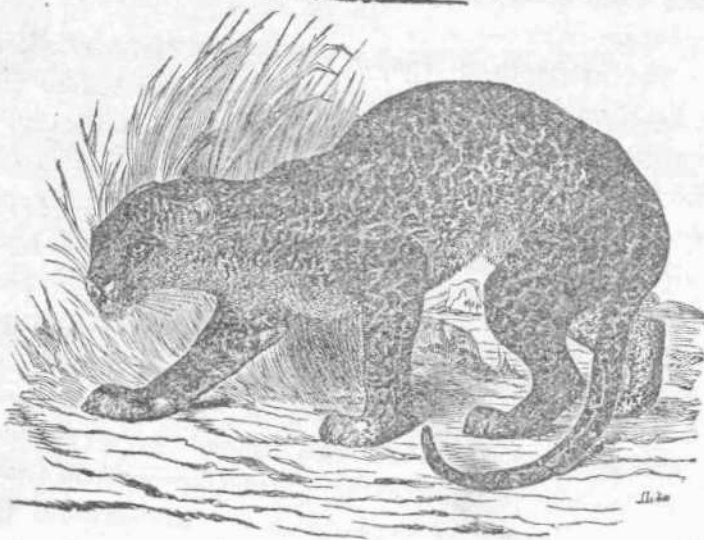
σεν ἀπὸ ζῶα καὶ ὀψάρια παντὸς εἶδους καὶ χρώματος, τὰ ὁποῖα ἐκολύμβων εἰς τὰ ὕδατα· συγχρόνως δὲ καὶ ἀπειρα πτηνὰ παντοειδῆ ἐπέτων εἰς τὸν ἀέρα. Ἡ δὲ γέννησις τῶν ζῴων καὶ τῶν πτηνῶν εἶναι ἔργον τῆς πέμπτης ἡμέρας. Ἐμενε λοιπὸν τῶρα μόνον ἡ γῆ, ἣ ὁποία δὲν εἶχε κατοίκους, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἑκατοικήθη.

Ὅθεν τὴν ἕκτην ἡμέραν ἐδημιούργησεν ὁ Θεὸς ὄλα τὰ ζῶα, ὅσα οὔτε εἰς τὸν ἀέρα ζῶσιν, οὔτε εἰς τὰ ὕδατα, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ἐκ τῶν κτισμάτων ὅμως τούτων, τὰ ὁποῖα ἦσαν εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἦσαν ἄψυχα, ὡς τὰ φυτὰ, καθὼς σᾶς εἶπον, καὶ ἄλλα ἄλογα ζῶα, τοῦτέστι χωρὶς νοῦν καὶ ἐπομένως ἀνίκανα νὰ συλλογίζωνται καὶ νὰ θαυμάζωσι τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Ἡθέλησε δὲ τελευταῖον νὰ πλάσῃ τὸν ἀνθρώπον, καὶ τὸν ἐπλασεν ἀπὸ γῆν, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν νοῦν καὶ ψυχὴν λογικὴν ἱκανὴν νὰ τὸν γνωρίζῃ καὶ νὰ τὸν λατρεύῃ· διὰ τοῦτο, παιδία μου, ὁ Θεὸς ἐπλασε τὸν ἀνθρώπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν ἰδίαν· τὸ ὁποῖον ἐννοεῖ, ὅχι ὅτι ὁ Δημιουργὸς ἔχει χεῖρας, ἢ πόδας ἢ πρόσωπον καθὼς ἡμεῖς, ἀλλ' ὅτι ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἔγεινε διὰ νὰ γνωρίζῃ τὸν Θεόν, διὰ νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν λατρεύῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, νὰ τὸν βλέπῃ δέ, νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν ὑμνολογῇ αἰωνίως εἰς ἄλλον καλλίτερον κόσμον.

Ὁ πρῶτος ἀνθρώπος ὠνομάσθη ΑΔΑΜ, ἣ δὲ λέξις αὐτὴ σημαίνει ΓΗΙΝΟΣ, διότι ἐπλάσθη ἀπὸ γῆν, ὡς προείπομεν· ἐπειδὴ δὲ ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλε νὰ μὲνῃ ὁ Ἀδὰμ μόνος του, τοῦ ἔδωκε σύντροφον τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησεν ἀπὸ μίαν πλευρὰν τοῦ Ἀδὰμ ἐνῶ ἐκοιμήτο, καὶ τὴν ὠνόμασεν ΕΥΑΝ, δηλαδή ΖΩΗΝ, διότι ἐμελλε νὰ γείνη μήτηρ ὄλων τῶν ζῴων.

Τὴν ἑβδόμην ἡμέραν ὁ Θεὸς ἀνεπαύθη, δηλαδή ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ δημιουργῇ νέα πράγματα, διότι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶναι παντοδύναμος δὲν ἔχει ποτὲ ἀνάγκην ἀναπαύσεως· δὲν ἔπαυσεν ὁμως καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ φροντίζῃ εἰς τὸ νὰ συντηρῇ τὰ δημιουργήματά του· ἡ δὲ φροντίς αὐτῆς, τὴν ὁποίαν λαμβάνει καθ' ἑκάστην ἡμέραν διὰ νὰ διαφυλάττῃ καὶ νὰ κυβερνᾷ πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, ὀνομάζεται **ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ**.

Ἄλλα δὲ τὰ θαύματα τῆς Δημιουργίας, παιδία μου, ἀπὸ τὸν ἥλιον, ὁ ὁποῖος μᾶς φωτίζει, ἕως εἰς τὸ μικρὸν ζώριον ἢ τὸ ἔντομον, τὸ ὁποῖον μόλις βλέπομεν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ὀνομάζονται **ΤΟ ΠΑΝ**· ὁ δὲ **ΚΟΣΜΟΣ** δὲν εἶναι ἄλλο πρᾶγμα, παρὰ ἡ ἀξιοθαύμαστος τάξις, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ βάλῃ εἰς ὅλα του τὰ ἔργα, διὰ νὰ δύνανται ὅλα νὰ ὑπάρχωσιν εἰς ἄρμονίαν

Λεοπάρδαλις.

Τὸ θηρίον τοῦτο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐπροφύλαξε

τὴν Ἑλλάδα, καὶ διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ τὸν δοξάζωμεν, εἶναι μικρότερον τοῦ λέοντος καὶ τὸ δέρμα του εἶναι κατεσιγμένον μὲ κηλίδας, ὡς τὸ βλέπετε ἐξωγραφισμένον. Καὶ ἰδοὺ τί μᾶς ἀναφέρει Ἄγγλος τις ἀξιωματικὸς ὀνομαζόμενος Δευχάμ, ὁ ὁποῖος περιηγήθη τὴν Ἀφρικὴν. « Τὰ ζῶα ταῦτα εὐρίσκονται πάμπολλα εἰς τὰ δάση, καὶ εἶναι τόσο πονηρά, ὅσον καὶ σκληρά. Ποτὲ δὲν ὀρμῶσιν ἐναντίον οὐδενός, ὅταν αἰσθάνωνται, ὅτι θέλουσιν εὐρῆ ἀντίστασιν· παραφυλάττουσιν ὁμως τὰ παιδία ἐπὶ πολλὰς ὥρας διὰ νὰ τὰ πνίξωσιν, ὅταν ἐκεῖ πλησίον εἶναι κηρυγοὶ ἢ ἄλλοι ἄνθρωποι. Ὅταν δὲ ἀπαντήσωσιν τινὰ φορτωμένον, ὀρμῶσι κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ πάντοτε ἀπὸ τὰ ὀπίσθιά του.

Ἐν εἶδος λεοπαρδάλεως μεταχειρίζονται εἰς τὰς πόλεις τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὸ κυνήγιον, κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.

Τὴν λεοπάρδαλιν ἔχουσι κλεισμένην ἐντὸς κλωβίου σιδηροῦ, τὸ ὁποῖον φέρουσι εἰς τὸν προσδιωρισμένον τόπον τοῦ κυνηγίου ἐντὸς ἁμαξίου. Οἱ κυνηγοὶ εὐθὺς ἀφοῦ ἴδωσι τὸ κυνήγιον, ἀνοίγουσι τὴν θύραν τοῦ κλωβίου καὶ ἡ λεοπάρδαλις ὀρμήσασα εἰς τρία ἢ τέσσαρα πηδήματα συλλαμβάνει τὸ ταλαίπωρον ζῶον. Ἐδῶ ὁμως, παιδία μου, χρειάζεται μεγάλη προφύλαξις· διότι, εἰν κατὰ δυστυχίαν δὲν ἐπιτύχῃ ἡ λεοπάρδαλις τοῦ σκοποῦ τῆς, γίνεται μανιώδης, καὶ στρέφει ὅλην αὐτῆς τὴν λύσσαν κατὰ τοῦ ἀνοήτου κυρίου τῆς, καὶ κατασχίζει αὐτόν. Τινὲς ὁμως κυνηγοὶ διὰ νὰ προλάβωσι τὸν κίνδυνον τοῦτον φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν τεμάχια κρέατος, ἢ ἐρίφια ζωντανά, τὰ ὁποῖα ρίπτουσι εἰς τὴν λεοπάρδαλιν διὰ νὰ καταπραύνωσι τὴν ἐκ τῆς ἀποτυχίας μανίαν τῆς.

Προσεχῶς θέλω σᾶς διηγηθῆ τί κακὸν ἐπροξένησαν

αὐταὶ αἱ λεοπαρδάλεις εἰς ἓνα ἄλλον τόπον τῆς Ἀφρικῆς μακρυνόν, πολὺ μακρυνόν ἀπ' ἐδῶ, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΗΠΟΙ.

«Διατί, εἶπεν ὁ Παῦλος εἰς τὸν πατέρα του, ὁ κήπος τῆς ἀδελφῆς μου Εὐθαλίας νὰ ᾗναι ὠραιότερος ἀπὸ τὸν ἰδικόν μου; Διατί τὰ ἄνθη τῆς αὐξάνουσι τόσον εὐμορφα, ἐνῶ τὰ τοῦ κήπου μου, ἂν καὶ τὰ ποτίζω καὶ τὰ περιποιῶμαι φαίνονται, ὅτι δὲν προοδεύουσιν;»

«Τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ πατήρ, καὶ σὺ θὰ εἶχες ὠραῖα ἄνθη εἰς τὸν κήπόν σου, ὡς καὶ ἡ Εὐθαλία, ἐὰν ἐσπειρες τὸν σπόρον σου ἐγκαίρως, καὶ ἐκαλλιέργεις αὐτὸν καταλλήλως. Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ φυτεῦωμεν τὸν σπόρον, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμνωμεν τοῦτο εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνοίξεως, ἀφοῦ πρῶτον ἐτοιμάσωμεν τὸ ἔδαφος, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ ἐπιτηρῶμεν ἐπιμελῶς, ὥστε νὰ μὴ φυτρῶνωσιν ἄγρια χόρτα.»

Ὁ νοῦς σας, μικροὶ μου καὶ μικραὶ μου ἀναγνῶσται, ὁμοιάζει μὲ τὸν κήπον. Προσπαθεῖτε νὰ καλλιεργήτε αὐτὸν ἐνόςῳ εἴσθε νέοι, διότι, ἀφοῦ προχωρήσῃ ἡ ἡλικία, μὲ πολλὴν δυσκολίαν θὰ κατορθώσῃτε τοῦτο. Γίνεσθε καλλίτεροι κατὰ τὸ ἔρ τῆς ἡλικίας σας, ὥστε κατὰ τὸ θέρος, τὸ φθινόπωρον καὶ τὸν χειμῶνα αὐτῆς νὰ μὴ ἐλέγχῃτε τὸν ἑαυτὸν σας, διὰ τὴν περασμένην ἀμέλειάν σας.

Ἐπίσημός τις κυρία ἐρωτηθεῖσά ποτε ἀπὸ τὸν μέγαν Ναπολέοντα, ἀπὸ τί εἶχεν ἀνάγκην ἡ Γαλλία; ἀπεκρίθη ἀπὸ μητέρας. Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἦτο φρονιμωτάτη καὶ ὠραιοτάτη. Ἡ δ' Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἐκτὸς τῶν ἐναρέτων ἱερέων, τί ἄλλο χρειάζεται; φρονίμου, εὐσεβεῖς καὶ ἀγρούπνους μητέρας. »

Ὅσοι ἐκ τῶν μὴ ὑπογραψάντων εἰς τὰς ἀγγελίας κρατήσωσι τὸ φυλλάδιον τοῦτο, θεωροῦνται τακτικοὶ συνδρομηταί.